

לתפוס טרמפ על

זה היה

מחזה מביש,

ששוודר בצורה

מבישה. הכל

ניסו לתפוס

טרמפ על

אומץ'ליבה

ויסוריה של

האשה הקטנה

דלת של המטוס הפרטי העניק נפתחה. בפתח נראתה לרגע אשה קטנה בשימלה כחולה, המובילה כלב ברצועה.

אידה נודל התכוננה, בתמי מותה, לרדת מן המטוס.

באותו רגע הסמו שלושה גברים את המראה. הם סגרו על הדלת ונכנסו פנימה, כשהם כאילו רוחפים את אידה נודל חורה פנימה.

המעשה הספונטאני של אידה לא התאים לתוכנית. זו קבעה שתחילה יתנו לה הוראות בעודה במטוס, באמתלה של פגישה בינה לבין אחותה, ורק אחרי כך תצא, בטקס חגיגי, כמו בכיקור ממלכתי של ראש-מדינה זה. כך זה התחיל.

לוחמים

וטרמפיסטים

ה מחזה המביש, שנערך לעיני כל עמי-ישראל כמוצאי-החג, לא היה מביש במיקרה. היו לכך סיבות.

בכל מאבק יש לוחמים ויש טרמי פיסטים. יש הלוחמים, המקריבים את עצמם, המקבלים על עצמם את הסיכור נים והיסורים. ויש המשתדלים להפיק רוץ מן המאבק, הקארייריסטים למיני-הם, פוליטיקאים המבקשים לטפס למעלה ולחטוף פירוטומה, טופרים ומשוררים הנושאים עיניהם לפרסים.

תצלום מבוזבז: גיין פונדה בין אידה ואחותה אילנה תמונות טובות בלוד —

גיין פונדה ובעלה תום היידן — מביאות קולות טובים בקליפורניה

ואכן, מן החגיגה נדף ריח כמעט בולשביקי. במשך ימים נערכה שטיי פת'מוח באמצעו-ההתקשורת. נעשה הכל כדי ליצור היסטריה מפוברקת. הכבוד הטיבעי שרחש הציבור לאשה הקטנה והאמיצה נוצל כדי לארגן חג לאומי, שבמרכזו יעמדו הפוליטיקאים ושאר חוטפיה-הטרמפ.

ראוי היה להכין לאידה קבלת-יפנים קטנה וצנועה, טיבעית ומרגשת. היא בוודאי היתה שמחה על כך.

במקומה נערכה הצגת-הקירי טש המחפירה, שהיו לה כל הסממנים של טעם רע.

טלה ביזיון

א חרו שאידה נודל הורשתה, סוף-סוף, לצאת מן המטוס, השתבש שר הדברים.

מיספר גדול של שרים, חברי-כנסת ופוליטיקאים צמאי-פירסום באו למי קום, כדי ללחוץ את ידה באופן חגיגי. הכל היה צריך להתנהל כמו בפארודיה של ביקור סאדאט.

„עכשיו חסר רק שינגנו את שני ההימנונים, של ישראל ושל ברית-המועצות, התלרי ציץ אחר החיכים.

אולם זה לא קרה. אידה פשוט לא ניגשה אל הפוליטיקאים שהמתינו לה. היא הובלה עלידי יצחק שמיר ישר אל מכוניתו, והוסעה לשלב הבא של הקומדיה — קבלת הפנים בחדר-המסיבות.

הפוליטיקאים נותרו במקום פעוריי פה. נתן צ'רנסקי הופיע לפני המצלמה, כשהוא חובש כובע מגוחך — משהו צבאי-למחצה, שבא להסתיר את הכניעה לרתיים והתחיל לגבב את סיסמותיו הרגילות. הוא נראה כמו קאריקטורה של עצמו. מן האיש האמיץ, שהתקבל כשעתו בשימחה המונית אמיתית באותו המקום, לא נותר אלא עסקן קטן ומשופשף, החורר עד בוש על אותם הרברים שאבד עליהם הכלה, והנכנס ויוצא בינתיים אצל מלכים ונשיאים. לוליינ אמיתי.

גם גד יעקובי היה שם. הוא עבר כאילו במיקרה, הוזמן כאילו במיקרה לפני המצלמה, אמר כאילו במיקרה כמה דברים רביי-שמעות.

גד יעקובי הוא עכשיו שר-התיקשורת, והוא ירש את הערוץ השני מקודמו, אמנון רובינשטיין. הוא הבוס של בעלי-המצלמה.

בשביל הערוץ השני זה היה יומי-מבהן. הוא הפך יומי-הרוץ. כישלון מביש ומוחלט, שהתאים למעמד כולו.

את המיקרופון הפקידו בידי ינון שנקר, כתב חסר כל נסיון בשירורים כאלה. הוא נראה בוטח בעצמו ונבהל

אבי ולומן, תעולם הזה

אבי ולומן, תעולם הזה

אבי ולומן, תעולם הזה

אבי ולומן, תעולם הזה

אבי ולומן, תעולם הזה

אבי ולומן, תעולם הזה

מיליונר ארמנד האמר הבספ עווה על הכר

אידה עם נעמי שמר אידה מחחרו עם אידה